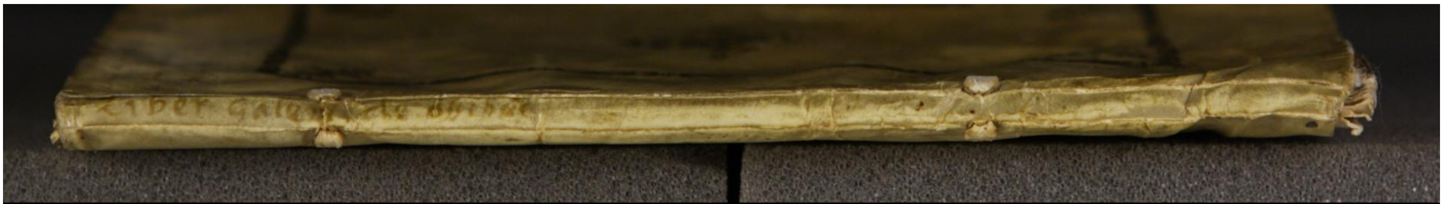
Galenus de ossibus
Ed. Joh. Franciscus.
Hafn. 1579.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

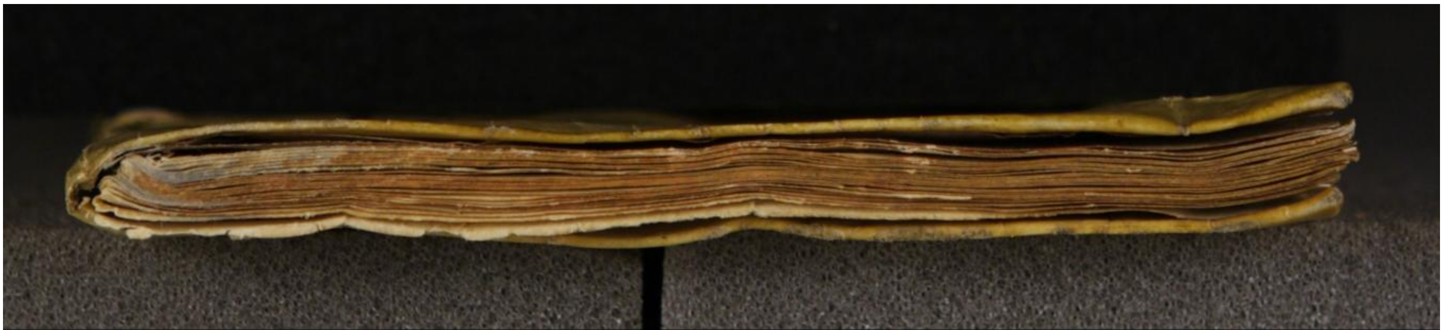
Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

48,-29.
BOX

L.N. 654

DET STORE
KONGELIGE
BIBLIOTHEK

LN 654
M

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

Honesto pio et docto
viro d. erasmio Lau-
rentio parocho d [illegible]
consobrino charissimo

Harolus
Hemmingius
Iacobus [illegible]
Lange.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

CLAVD. GALENI DE OSSIBVS AD TYRONES MEDICOS LIBER.

Olaus Borrich:
Anni 1652
26 Nov.

HAFNIAE,
Impreſsit Laurentius Benedicti.
1579.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

IOHANNES FRANCISCVS RIPENSIS ARTIS Medicæ ſtudioſis in Academia Hafnienſi ſalutem.

HACTENVS, QVANTVM omninò per negotia publica, & eos qui Medicinæ praxin à me flagitarunt, licuit: operam certè quàm maximam dedi, ne (quæ noſtri muneris pars eſt altera) ſtudijs veſtris, qui artis Medendi inicia expetitis viderer defuiſſe. Nam cum ad docendi munus in hac Regia Academia primum accederem, a ſummi illius Philoſophi & Medici Hippocratis Aphoriſmis initium feci. Quibus explicatis interpretandum ſuſcepimus libellum Galeni ad Glauconem, in quo febrium, earumq́ ſymptomatum curationes, non quidem luxuriante oratione, vel ocioſa verborum redundantia, Sed, ſi rerum magnitudinem & pondus ſpectes, ſuccincta breuitate deſcribit. Vt & aliàs idem author ſe intra Methodi terminos ita continet, vt videri poſ-

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

ri poſsit illius deſcribendæ rationem conſultò inſtituiſſe.

Cæterùm quia ſcientiæ Mathematicæ arti etiam noſtræ ancillantur, nolui petentibus auditoribus officia & ſtudia mea denegare in enarrandis Tabulis Directionum Iohannis de Regio Monte.

His, vt ſpero, non ſine fructu abſolutis, in Poëmate Macri auditores, herbatum, vt dicere ſolemus, deduximus. Sed & doctrinam de diebus decretorijs: Scripta quoq; nonnulla eruditiſsimorum Virorum Philippi Melanthonis, & Rondeletij explicuimus. Cùm enim illius inſtitutis doctriniſq; multo ſuauiſsimis in gratam honeſtāq; Philoſophiæ vtriuſq; noticiam veluti per manus ſum introductus, huius verò excercitatione Medica in artis noſtræ vſum ac medicandi facultatem haud pœnitenda, vt ſpero, acceſsione peruenerim: Committere equidem non potui, quin quod ab optimo Melanthone, & ſolertiſsimo Rondeletio ipſe aliquando ijs quibus potui diligentiæ noſtræ laboribus mihi comparaſsem, ſtudioſis noſtræ Scholæ hominibus, qui hæc ipſa

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

Medicæ artis fundamenta expetiuiſſent, aliqua etiam & aſsiduitate & tradendi facilitate ſine inuidia rurſus communicarem.

Occaſionem verò etiam nobis dedit lues illa Peſtilentialis quæ in hoc regno annos quamplures graſſata eſt, Vt de ea quoq; ſingularem tractatum inſtituerimus.

Atq; in his auditorum voluntatem magis quàm iudicium noſtrum ſecuti ſumus.

Sed ne perpetuò ſine ordine per incerta doctrinarum capita, vel errore iudicij, vel voluptatis cauſa ferri videamur, Conſtitui nunc Medendi rationem à primis quaſi elementis, ab ipſis videlicet humani corporis oſsibus inchoare.

Vt enim Grammaticus à literis, Geometer à puncto, linea, plano, & ſuperficie, ſuæ artis faciunt inicia: Ita cùm Medicinæ ſubiectum ſit corpus humanum, & huius fundamentum & baſes ſint oſſa, neceſſarium certè fuerit, Vt Medicinæ ſtudioſi hæc initia veluti prima elementa nominare diſcant, & horum in ſtructura ordinem & coaptationem quæ motui ſeruit, accuratè ob-

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

ſeruent, priuſquàm progrediantur ad conſiderationem ligamentorum, tendinum, muſculorum, carnis, & cutis, quibus oſſa admirabili arte connectuntur, & connexa veſtiuntur.

Extat autem libellus Galeni de Oſſibus, quem quòd cæteris qui eius argumenti ſunt omnibus anteferri meritò poſſit, publicè interpretandum ſuſcepi. Et vt copiam exemplariorum vobis facerem, Typis Laurentij Benedicti Typographi Regij euulgandum dedi. In fronte verò addita eſt pictura Scheleti manu inſignis artificis Tobiæ Gemperlini delineata, Vt res omnis oculis exhiberetur, & memoriæ intuitu etiam imprimeretur. Vos quod ſtudijs veſtris benignè impendimus, grato animo proſequimini, & Valete.

CLAVD.

CLAVD. GALENI DE OSSIBVS AD TYRONES MEDICOS LIBER.

OSSA SINGVLA PER SE qualia ſint, & quam inuicem ſyntaxin habeant, nouiſſe arbitror medicum oportet, ſi rectè ipſorum fracturas & luxationes curaturus eſt. In omnibus enim quæ ad medicinam pertinent, perſpicuum eſt quod ſecundum naturam eſt, tanquam ſcopum habendum eſſe. Quam rem qui ignorat, minimè intelliget neq; vbi partes affectæ à ſua natura diſtrahuntur, nequê qua ratione ad id quod ſecundum naturam eſt, reduci debeant. Quapropter nec morbos nouiſſe, nec rectè illos curare poterit.

1. Sunt autem oſſa animantis partes duriſſimæ & aridiſſimæ maximéque terreſtres.

2. Hæc tanquam fundamenta quædam, ad vniuerſam corporis ſubſtantiam ſuſtentandam ſubijciuntur, hiſquè omnia adnaſcuntur & ſtabiliuntur.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

Ex oſsibus verò quædam grandia & ampliter concaua ſunt, ac medulla plena, quædam parua ac ſolida, & ſine medulla, neque caui quicquam, quod ſenſu dignoſci queat, in ſe habent.

Grandibus plurimis in extremo adnaſcuntur aliorum oſsium epiphyſes, vt brachio supernè, cubito infernè: radio autem, cruri, tibiæ, peronæ, infrà ſupràque. Gena verò inferior medulloſa quidem eſt, epiphyſin autem non habet. Tamen extremæ eius partes, infernæ quidē ſimphyſi vniuntur, ſupernè vero in duas apophyſes κορώνην videlicet, ac ceruicem tātùm deſinūt, Apophyſis enim ab epiphyſi differt, quòd epiphyſis eſt, quando os cum altero oſſe unitur: apophyſis verò oſsis totius pars eſt.

Fortaſsè autem & de nominibus alijs quibus in hoc opere vſuri ſumus, iam recte diſſeruerimus, ne dum his in media narratione vtemur, vel obſcurius fiat quod dicetur, vel doctrinæ continuitas abrumpatur, ſi quoties inciderint, ſemper ea explicare conemur. Meo autem iudicio hinc optimè initium ſumemus. Oſsium humani corporis omnium inuicem commiſsorum, vniuerſa ſyntaxis nominatur σκελετόσ. Quare nonnulli libros ſuos, in quibus de oſsibus diſſeruerunt, iam ſic inſcripſerunt περὶ σκελετοῦ. Modus autem quo oſſa coniunguntur, genere quidem duplex eſt. Alia enim per ἄρθρον id eſt articulum, alia per ſimphyſin coniunguntur. Ἄρθρον eſt naturalis

oſsium

oßium ſyntaxis: Ab Hippocrate tamen ἄρθρον *frequenter nuncupatur alterius cohærentium oßium finis rotundus, in oßis propinqui cauitatem inſertus. Symphyſis eſt naturalis oßium vnio. Vtriuſq; autem diffinitioni, dictio naturalis, indita eſt, quòd parum, vel omninò luxata, inter ſe cohæreant, fractáque inducto callo vniantur, ſed non ſecundum naturam. Hæc autem ambo ſpecies & differentias plures habent. Articuli enim differentiæ ſunt duæ, diarthrωſis & ſynarthrωſis, eæquè inuicem pro motus quantitate diſcrimen recipiunt. Diarthrωſis nãque, eſt ſyntaxis oßium inter ſe motum euidentẽ habentium. Synarthrωſis eſt etiam oßium ſyntheſis, non tamen validũ, neq; manifeſtum, ſed obſcurum & difficilem habens. Quòd autem nullũ ſit diſcrimen, ſi oßium* σύνταξιν *vel* σύνθεσιν *vel* ὁμιλίαν, *id eſt constructionem, vel compoſitionem, vel cohærentiam dixeris, omninò perſpicuum eſt. Diarthrωſeos verò tres ſunt ſpecies: enarthrωſis, arthrωdia, ginglymos. Sic enim à recentioribus medicis appellantur, priſcis autem non fuêre admodum conſueta hæc nomina: ſed* τὸ ἐναρθροῦσθαι, καὶ τὸ ἀρθρωδῶς, καὶ τὸ γιγγλυμοειδῶς ἀλλήλοις συμβάλλειν. *Præter hæc etiam has voces,* τὸ ἀρθρῶδες καὶ τὸ γιγγλυμοειδὲς *in illorum ſcriptis deprehendimus. Quamobrem minimè forſitan abſurdum, ſi ad euidentem doctrinam nomina confingamus,*

ea ipſa videlicet à ſubiectis rebus deriuantes. Eſt ergò enarthrωſis, cùm excipiens cauitas, admodum profunda eſt, caputque quod in eam inſeritur oblongum eſt. Arthrωdia verò cùm cauitas eſt ſuperficiaria, & caput humile ac depreſſum. Oblongum autem & depreſſum caput voco, vtrunque referens ad ceruices, quibus id adnaſcitur. Ceruices autem ſunt tenues oſſium apophyſes, quarum extremum quod craſſius & rotundum eſt, caput nominatur. Quùm verò apophyſis in finem acutum deſinit, non ceruix, ſed κορώνη aut κορώνον appellatur. Ex cauitatibus verò capita ſuſcipientibus quàm eſt profundior, κοτύλη dicitur, nomen medicis omnibus conſuetum: quæ verò ſuperficiaria, γλήνη à quibuſdam apellatur. Tertia diarthrωſeos ſpecies quam ginglymon appellari diximus, ea eſt, qua oſſa ſeſe inuicem ingredientia coniunguntur, vt in ſpondylis habet & diarthrωſi cubiti cum brachio. Quanquàm in his quædam ſit differentia: Nam in ſpondylis medius in vtrumque ſuprà & infrà appoſitum ſubit: cubiti verò & brachij, mutuus eſt ingreſſus.

Synarthrωſeos quoque tres ſunt ſpecies, ſutura, gomphωſis, harmonia. Sutura eſt compoſitio quædam, conſutis rebus ſimilis, vt in capitis oſſibus habetur. Quam explicare volentes nonnulli ſerratam ſyntaxin, alij in vnguem factam compagem deffiniunt: ambo opinor ad rei claritatem

nos

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

nos commonefacientes, illi quidem ſerrarum contrario occurſu ſe mutuò ingredientium, cum ſcilicet dentatæ vnius partis in alterius crenas inſeruntur. Hi verò, rerum quæ in vnguem committi dicuntur: cùm ſcilicet gibbæ partes ad vnguium figuram ſtructæ, ſinus ſibi idoneos ſubeunt. Harmonia vero eſt ſynarthrωſis per ſimplicem lineam: ad quem modum quædam genæ ſuperioris, quædam etiam capitis oſſa inter ſe iunguntur. Gomphωſis eſt, cùm os oſſi claui modo infigitur. Verùm id iam quodammodo ambigitur, & propè ad ſymphyſin accedit: cùm ſcilicet quidpiam exquiſité infixum eſt, vt ne tantillum quidem dimoueatur, vt in dentibus habet. Quòd autem dentes ſuis alueolis haudquaquàm adnaſcantur, planè indicant cum vel eruuntur, vel ſponte ſua decidunt. Sed quoniam ſpecies, differentiaſquè omnium ad articulum pertinentium declarauimus, de ſymphyſi deinceps dicendum eſt. Huius autem primæ differentiæ ſunt duæ. Aliqua enim oſſa ſibi inuicem connaſcuntur, alia materiæ alterius interuentu. Quæ enim fungoſiora & molliora ſunt, mutuò inter ſe coaleſcunt: ſicciora verò & duriora, aliorum interuentu: horúmque per alia coaleſcentium tres ſunt differentiæ, priſcis nominibus carentes: at qui recentioribus vti volet, eas appellare poterit ab intermedia ſubſtantia cartilagine quidem ſynchondrωſin,

drωſin, neruo autem ſynneurωſin, carne denique ſyſſareωſin.

Cùm verò de neruorum nominibus mentio à nobis facta ſit, rectè quidem fiet, ſi hos diſtinguamus. Tria itaque (vt diximus) neruorum genera cenſentur, quæ ſpecies aut differentias vocare, nihil impedit. Sunt autem nerui aut voluntarij, & hi ex cerebro, dorſaliq́ medulla exorti: alij ligamentales ex oſſibus orti: alij ab his differunt & ex muſculis orti tendones vocantur. Ne verò æquiuoca nomina obſcuritatis aliquid afferant, qui ex cerebro & dorſali medulla oriuntur, voluntarij nerui appellentur, qui ex muſculis, tendones, qui ex oſſibus, ligamenta dicantur. Quibus explicatis nominibus, iam tempus exigit, vt de ſingulis per ſe oſſibus verba faciamus, à cranio ſcilicet (ſic enim os capitis vocant) incipientes.

DE CAPITIS OSSIBVS.

CAP. I.

CAPITIS OS CRANION appellari, & in eo ſuturas quaſdam eſſe, ante diximus. Sed quot qualeſq́ ſint: & quæ cuique ſit forma, cùm antea non expoſuerimus, nunc explicabimus. Imprimis pro capitis figura, ſuturarum

turarum

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

turarum numerus & poſitus variat. Naturalis enim capitis figura, ad oblongæ ſphæræ potiſsimùm ſimilitudinem conſtructa eſt. Altera verò figura eſt acuminata. Naturalis priorem ac poſteriorem partem habet prominentem, & in ea tres omnino ſuturæ ſunt. Duæ quidem tranſuerſæ, vna in occipite, altera in bregmate: tertia autem à medio poſterioris per capitis longitudinem ad mediam vſque anteriorem extenditur. Anteriorem στεφανιαιαν, *id eſt, coronalem vocant, quòd in ea potiſsimùm capitis parte* οἱ στεφάνοι, *id eſt coronæ ponantur, poſteriorem à literæ* Λ *ſimilitudine lambdoειde denominant.*

Harum ſuturarum figura, H *literæ præcipuè ſimilis eſt. Naturalis cranij figura ſuturas, quales diximus, habet: accuminata verò ad hunc modum diſpoſitas. Vbi poſterior eminentia perit, ſutura lambdoειdes aboletur: Vbi anterior non adeſt: coronalis etiam ſutura dependitur, fitque vtraque remanentium ſuturarum figura* T *literæ ſimilis. Hac autem vtraque eminentia dependita geminæ, quæ ſeruantur ſuturæ, ad rectos ſeinuicem angulos, ad* X *literæ ſimilitudinem interſecant: quarum altera per medium maximè caput, tranſuerſa extenditur, altera à parte poſteriore per longitudinem tendit in priorem, vt in cæteris omnibus cranijs. Hæc enim ſemper ſeruatur, reliquæ cum totius capitis figura*

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

gura variantes, intercidunt. Duæ quoque ab hac æquidiſtantes lineæ, per capitis longitudinem à poſteriore parte in priorem ſuper aures feruntur. Hæ autem fiunt duobus inter ſe cohærentibus oßibus, non per ſuturam quidem, ſicut ante diximus, ſed paulatim ſincipitis os, ſquammæ modo attenuatum deſcendit, & in os ab auribus aſcendens ſubintrat. Proptereáque eas nonnulli non ſuturas ſimpliciter, ſed vel ſuturas lepidoειδεις, vel προσκολλήματα λεπιδοειδῆ*: à nobis autem euidentioris doctrinæ ſtudio, ſuturæ iuxta aures hæ* λεπιδοειδεῖς *vocentur. Sunt igitur quinque capiti peculiares ſuturæ, lambdoειdes, coronalis, & quæ recta per longitudinem fertur, & duæ ab hac æquidiſtantes in oßibus ſquammoſis. Sunt & aliæ duæ communes genæ ſuperiori, & oßi ſphenoειdi, quod à nonnullis inter capitis, ab alijs inter genæ ſuperioris oßa numeratur: quia inter vtrumque eſt medium. Id autem cuius formæ ſit, & quantæ magnitudinis, quemquè locum præcipuè occupet, iam tibi recenſebimus.*

Lambdoειdis ſuturæ laterum fines inferiores, ad baſin vſque capitis protenduntur, per mediumquè lapidoſorum oßium, & diarthrωſeos, qua caput primo ſpondylo adnectitur, deorſum feruntur, ibiquè exigua quadam linea tranſuerſa iunguntur. Hanc ipſam primum capitis, & eius oßis quod explicare propoſui, cummunem

puta.

puta. Surſum enim vtrinque ad caua temporum tendit, quo etiam ſuturæ coronalis extrema perueniunt. Inde etiam rurſus deorſum verſa & ad poſtremos dentes delata, ad palato vicinas partes vſquè procedit, comprehendens intra ſe os antedicta ſutura vndiquè terminatum, quod veluti ὁσφὴν, id eſt cuneus, inter capitis & genæ ſuperioris oſſa immititur. Vnde ſphenoeides, doctrinæ clarioris gratia, vocatur. Huius itaquè ſuturæ, quicquid ſurſum ad coronalis fines fertur, cum capitis oſſe eſt commune. Quod verò ex vtroque latere ad palatum tendit, ſuperiorem genam ab oſſe ſphenoide diſcernit. Id os apophyſes habet vtrinque πτερυγώδεις & eas cauas. Alia autèm capitis ſutura, quæ ipſum à genæ ſuperna diuidit, ex cauis temporum principium ſumit, quà ſcilicet ſutura capiti & oſſi ſphenoidi communis cum ſuturæ coronalis finibus, in idem (vt diximus) conuenit. Inde ad occulorum ſedes procedit, perque eos medios tendens, iuxta medium ſuperciliorum ſibi ipſi iungitur.

Quæ cùm ita ſe habeant, ſex ſunt, ſphenoide excepto, capitis totius oſſa: duo bregmatis: duo infra hæc ad vtranque aurem. Poſthæc quintum os occipitis: ſextum frontis. Bregmatis oſſa terminantur parte quidem poſteriore, lateribus ſuturæ lambdoidis: anteriore verò ſutura coronali: inferiore autem ſuturis lepidoidibus: ſupe-

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

riore deniquè, ea amborum communi ſutura, quæ per capitis longitudinem rectà procedit. Poſthæc deinceps quæ ad vtramque aurem ſita ſunt, diſcernuntur parte ſuperiore ſuturis lepidoidibus: poſteriore, laterum lambdoidis additamentis: anteriore, ſutura quæ capiti cum oſſe ſphenoide eſt communis. Ea autem oſſa trilatera ſunt. Bregmatis verò quadrilatera. Quintum capitis os occiput, terminatur lambdoide ſutura, cum ſuis aditamentis, & linea qua hæc ipſa additamenta (vt diximus) iunguntur. Id os foramen habet omnium quæ ſunt in capite maximum, propè primum ſpondylum. Reliquum eſt os frontis, quod diſtinguitur ſutura coronali, & ea quæ capiti cum gena ſuperna communis eſt. Horum autem ſex, quæ diximus bregmatis oſſa, ſunt rariſſima & infirmiſſima: occipitis os denſiſſimum, firmiſſimumquè, medium inter hæc ipſa os frontis habetur. Reliqua vtrinq; ad aures poſita ſunt multiformia. Nam horum pars lithoides & vocatur & eſt, ea protenſis ſuturæ lambdoidis finibus terminatur. In eaquè ſtyloides apophyſis ineſt (quam & βελονοειδῆ & γραφιοειδῆ voco) & apophyſis meatum auditorium continens. Altera deinceps eius pars eſt propè ἔκφυσιν tùm maſtoειde dictam, tùm Ζygωmatis: pars præter has tertia eſt ad tempora. De capitis autem foraminibus in neruorum vaſorumquè diſſectioni-

bus

bus (quorum cauſa ſunt facta) dicemus. Per ſingula enim aut neruus, aut arteria, aut vena, aut ex his quædam, aut omnia tranſeunt.

DE ZYGOMATE.
CAP. II.

TEMPORALI MVSCVLO PRÆpoſitum eſt os quod obliquam in medio ſuturam habet, eiuſq; poſterior pars omnis cum capitis oſſe quod iuxta aurem eſt: anterior cum fine ad paruum oculi angulum continuatur, id os totum ζύγωμα appellatur.

DE OSSIBVS GENÆ ſupernæ.
CAP. III.

DE SVTVRIS QVÆ GENAM ſupernã à capite & ſphenoide oſſe diſcernũt, anteà diximus, nunc autem quæ in ea gena ſuturæ continentur, recenſendæ ſunt. Sed ſatius fortaſsè eſt explicare prius ſuturæ vocabulum, quo modo à recentioribus anatomicis vſurpatum ſit. Illi enim factas per harmoniam ſyntheſes, ſuturas quoque appellare conſueuerunt, idque meritò. Non enim craniorum omnium ſuturas omnes,

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

ries, ſerratis exactè compagibus ſimiliter conſtructas deprehendes, ſed aliquando in ipſa oſsium ſyntaxi cernere eſt, alteri quidem cranio ſuturam ineſſe, alteri harmoniam. Cùm autem oſſa eiuſmodi nonnulla perſæpè à nobis frangerentur, in imo ita ſeſe mutuò ingredientia inuenimus, vt illorum compoſitio ſuturæ potius ſimilis eſſet, quàm harmoniæ. Ob idq́ eas omnes ſuturas appellare, nemini verendum eſt. Prima autem eſt ſub Zygωmatis exortu, cuius pars poſterius tendens, ſub eiuſdem oſsis concauo deſinit, ibiq́ cum communi ſphenoidis ſutura committitur, portio altera partim rectè, partim obliquè ſurſum ad oculorum ſedes procedens, per medium illorum ambitum infernum fertur. Mox ibi tripartito ſcinditur. Vna enim pars prope angulum maiorem exteriore in parte, ad medium ſuperciliorum aſcendit. Quæ deinceps huic ſuccedit per concauum ſub eodem angulo, ad communem capitis ſuturam pertinet, eademquè angulum ipſum conprehendit, ac etiam naturale foramen ei ſubiectum, quod omnium quæ ſunt eo in loco foraminum eſt maximum. Sub dictis duabus ſuturis, tertia pars anté dictæ ſciſſuræ, inferiorem in ſede oculi ambitum aſcendens, interius ad imum tendit, ibiq́ communi capitis ſuturæ iungitur. Quò fit vt terna genæ ſupernæ oſſa ab vtraq́ parte cenſeantur, quibus capiti ipſi committitur. Horum maximum habetur

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

tur quod iuxta ζύγωμα ſitum eſt. Nam nonnihil temporis ſuperciliique & ſedes oculorum, totumq́; paruum canthum in ſe comprehendit & ad eam vſq; partem quæ μῆλον appellatur, procedit. Secundum ſitu, ac magnitudine os illud in oculo ipſo habetur, quod neruos ad ſuperiorem genam tendentes continet. Minimum omnium iuxta magnum oculi canthum locatum eſt. Nonnulli autem anatomici, qui tria hæc oſſa ad oculorum radicem ſubeuntia, vnum eſſe tradunt, geminas quibus diſtinguntur ſuturas, vel omninò non vident, vel tanquam exiguas dedita opera prætermittunt. His omnibus quæ tria eſſe diximus, ab vtroq́; latere, os vnum inſigni magnitudine ſubiacet: cuius os μῆλον appellatum, dentiumq́; omnium, exceptis inciſorijs, alueoli partes ſunt. Hæc ſuturis quatuor diſcernuntur, ſuprà quidem ea quam paulò antè diximus à Zygωmate ad medium ſuperciliorum aſcendere: infrà verò, ea quæ per medium palatum recta procedit: quas reliquæ duæ copulant, ea videlicet quæ à medio ſuperciliorum incipens, ac iuxta nares procedens, inter caninum & inciſores dentes defertur: & ea cuius pars, quantum ſcilicet extremum ambit dentem, cum communi oſſis ſphenoidis ſutura conuenit: reliquum eſt proprium, quo ad cum recta palati ſutura coniungitur. His oſſibus quæ maxima eſſe propoſui duo alia exigua

 adia-

adiacent, qùa ſcilicet narium foramenta ad palatum tendunt, quæ propria antè dictæ ſuturæ parte, atque ea etiam ſutura quæ tranſuerſa à ſphenoide oſſe inter extremos dentes procedit, terminantur. His quidem ſuturis ab ambientibus oſsibus ſecernuntur: ipſa verò à ſeſe recta palati ſutura diuiduntur. Naſi quoque oſſa duo ſunt, quæ ſuturis à medio ſuperciliorum deſcendentibus diſcernuntur. Has duas eſſe in maximorum oſsium enarratione diximus. Præter eas tertia quædam in naribus ipſis ſatura eſt oſsium ipſius propriorum communis, quæ à medio inter ſupercilia ſpacio incipiens, recta à ſummis ad imas nares procedit. His oſsibus inferiore in fine epiphyſes corporum cartilagineorum quæ πτερύγια ſeu alas vocant, ab vtroq; latere adnaſcuntur. Super eſt in genæ ſuperioris extremo, os vnum, in quo dentium inciſorum radices, & alueoli continentur: id ipſum plerumquè ſimplex eſſe videtur, propterea quòd oſſa ipſum componentia exquiſita harmonia committuntur: interdum verò ſutura in cadaueribus, admodum ſiccatis, maniſeſtè apparet: illi quidem directa, quæ per totum palatum porrigitur. Quo fit vt perſpicuum ſit, iure de numero oſsium genæ ſuperioris, diſſentionem eſſe. A nonnullis non ſex, ſed duo prima omnium cenſentur, paruulis videlicet, quæ intus in oculis inſunt, prætermiſſis. Alij ea quæ

ſunt

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

ſunt ad foramina, magnis oßibus adſcribunt: ſunt qui hæc ſeparent & vtraq; os vnum faciant. Os etiam in genæ ſuperioris extremitate, nonnulli (vt ante dixi) ſimplex: nonnulli ex duplici oße conſtitutum eße affirmant. Ante autem hæc omnia ſphenoides inter genæ ſuperioris oßa adnumerant. Quòd ſi ea ad quam plurimum numerum ab aliquo redigenda ſunt, erunt quidem in tota gena ſuperiore quindecim: ſi verò ad quamminimum, non plura erunt quàm octo, quæ ſanè omnia deinceps commemorabo. Incipiamquè à priori diuiſione qua eße quindecim dicebantur, ſex itaque erunt, quæ prius retulimus, quæque à communi capitis ſutura, itemquè ab ea, quæ à temporibus ſub Zygomate, & inferioribus oculorum palpebris ad medium ſuperciliorum aſcendit, continetur. Duo deinde grandia in quibus mala denteſq; ferè omnes (Vti recenſuimus) inſunt. Alia item duo iuxta narium foramenta. Adde etiam ipſarum narium duo: mox in genæ ipſius extremitate duo, quibus inciſorij dentes infixi ſunt: atque etiam præ cũctis ſphenoides, quod ex omnibus nulli alteri coniugatum eſt. Totius autem genæ ſuperioris oßa, ad hunc modum in octo diuiduntur, ſex quidem prima duo numerantur, quod verò in parte genæ extrema habetur, vnum: itidem quod iuxta narium foramina ſitum eſt, vnum: narium peculiaria duo,

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

omnium item maxima in quibus mala dentéſque ferè omnes (ſicut diximus) ſedem habent, duo cenſentur. Supereſt ſphenoides quod ex omnibus eſt coniugationis expers.

DE DENTIBVS.

CAP. IIII.

DENTES IN OSSIVM NVMEro habendi ſunt, etſi ſecus nonnulli ſophiſtæ arbitrantur. Quòd ſi eos à nobis oſſa appellari non ſinunt: æquum ſanè erat eos alio nomine donare: non enim cartilagines, non arteria, non nerui, (vti perſpicuò patet) nuncupandi ſunt: multòq; etiam minus, nec adipis, nec capilli, nec carnis, nec glandulæ, neq; vllius ſimpliciter particulæ nomen illis accomodari poteſt. Quòd ſi nèque in venarum, arteriarum, neruorum, muſculorumuè, aut viſcerum, nèq; in ea quam modò tractamus oſſium anatome, de dentibus agemus: nuſquam omninò de his mentio habenda eſt. Quare his longè valere iuſſis, dentes ſedecim vtraq; gena habet: priores quaternos τομεῖς appellatos, omnes ſingulis radicibus nixos. Poſt hos canini vtrinq; hærent, ſigulas etiam radices ſortiti: vltra hos γόμφιοι ſeu clauales quini ab vtroq; latere: ſed qui genæ ſuperiori infixi ſunt ternis: qui inferiori, binis radicibus adhæreſcunt. Nonnullis tamen exceptis qui ſuprà ſæpe cum quaternis, infrà verò cum ternis radicibus

deprehenduntur. Præſertim duo omnium primi interiores. Tertius perrarò eiuſmodi eſſe inuenitur: Nonnullis autem non vtrinquè quini γόμφιοι, ſed interdum quaterni, ſeniuè oriuntur. Eos non ſolùm γομφίουσ, ſed μύλας fœminino genere, hoc eſt molares appellant, ex metaphora (vti arbitror) nomine ſumpto, quòd his cibi veluti μύλαις, id eſt, molis cereales fruges tenuantur & atteruntur. Caninis verò nomen inditum eſt, quod canum dentibus quàm ſimilimi ſint. τομεῖσ autem vocant, ἀπὸ τοῦ τέμνειν, hoc eſt quod cultri modo incidere ipſi poſſint, cibos molles ſcilicet, Vti ad duros non ſecandos ſed admodùm confrigendos, canini conſtituti ſunt. Omnes verò infiguntur ἐν τοῖσ τῶν φατνίων βοθρίοισ. φάτνια ſunt oſſa ipſos continentia. Βότρια verò cauitates quas ſubeunt. Oſſium aliorum ſoli dentes neruorum ex cerebro mollium participes ſunt, ob id ſoli manifeſtè ſentiunt.

DE OSSIBVS GENÆ *inferioris.* CAP. V.

GEnæ inferioris os, non eſt (vt quiſpiam putauerit) ſimplex: id enim coctum in ſumma menti extremitate diſſoluitur, ob idquè ipſum coaluiſſe manifeſtè apparet. Eius verò pars quæ ſurſum ad caput vergit, in duos fines terminatur: quorum acutus tendonem à temporali muſculo

deſcendentem recipit: alter verò condyli modo rotundus, in cauitatem oſsis capitis γληνοειδῆ, id eſt, ſupinam, diarthrωſi recipitur, propè apophyſin μαςοειδῆ.

DE RHACHI.
CAP. VI.

RHACHIS TOTA SPONDYLIS quatuor & viginti conſtat: quibus plures aut pauciores, præter naturam ſunt, vt capita acuminata: horum ſyntaxis omnis in ceruicem, lumbos, & ſacrum os diuiditur. Ceruix capiti ſubnectitur, huic deinde dorſum ſubijcitur, longitudine thoraci æquale: quod reliquum ſubeſt lumbi appellantur, quorum imæ parti os ſacrum vocatum, à quibuſdam latum, ſubiacet. Spondyli ſunt collo ſeptem, dorſo duodecim, lumbis quinque. Imprimis itaque de colli ſpondylis dicendum eſt, nihil enim refert an τράχηλον, ἢ αὐχένα ſeu ceruicem vel collum appellemus.

DE SPONDYLIS COLLI.
CAP. VII.

INTER COLLI SPONDYLOS duo primi per diarthrωſin omnino articulantur, reliquorum verò quinque: anterior pars liga-

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

mento forti conſtricta coaleſcit, non autem per cartilaginem connaſcuntur, vt quidam putant: ſed ea membrana quæ gemminas dorſalis medullæ meningas foris ambit, ſeſe in mediam horum ſpondylorum ſedem inſinuans, commune vtriſque vinculum præbet. Similiter autem in ſpondylis cæteris res habet, duobus primis exceptis, vt dicemus. Cùm autem motus capitis ſit duplex, vnus annuendo & renuendo factus, alter in vtrumq; latus, circumagendo: priorem ſpondyli ſecundi pyrenoειdes apophyſis potiſſimum præſtat. Alterum primi ſpondyli cum capitis coronis diarthrωſis, quam primi ipſius ſpondyli, & capitis partes laterales efficiunt. Pyrinoειdes autem apophyſis ab interioribus ſecundi ſpondyli partibus profecta, ſurſumq; ſpectans, valido quodam & rotundo ligamento capiti alligatur, eiquè locum cui aptè ac tutò affirmetur & ſtabiliatur præbet ſpondylus primus, ipſe quoq; ligamentum quoddam tranſuerſum producens, quod pyrenoειdi intus inijcitur. Eandem pyrenoειde apophyſin, nonnulli etiam odontoειde vocant. Quin & ab hac Hippocrates ſpondylon ſecundum totum ὄδοντα, id eſt dentem, appellauit. In inferiore quoq; primi ſpondyli parte, ſinus alij duo, parum caui & glenoειdes ſuperioribus ſimiles: ſed ſinus ſuperiores, cum capiti per diartrωſin articulentur, non abs re ſunt maiores: inferni verò minores ſpondy-

lum ſecundum recipientes. Ad hæc ſpondylus primus & latiſsimus, & tenuiſsimus eſt: ſecundus anguſtior quidem, ſed tamen validior, ac omnes reliqui deinceps eodem ſe modo habent. Quantò enim rhachitis medulla in gignendis neruis conſumitur, attenuaturq́ magis: tantò inferiorum ſpondylorum foramina magis minuuntur. Vnum quodquè enim medullæ quam complectitur, amplitudine eſt æquale: atq; id ſpondylis omnibus commune eſt, quemadmodum etiam communes omnibus tranſuerſæ apophyſes. Et præter has, illæ quæ ſurſum & deorſum ſpectant, per quas ſpondyli mutuò ſibi per diarthrωſin articulantur. Quod ad cætera attinet, in pluribus quidem conueniunt ſpondyli, in paucis differunt, de quibus poſteà dicemus. Poſteriorem apophyſin, quam ἄκανθαν, id eſt ſpinam vocant, omnes habent ſpondyli, excepto primo, qui ſolus antica parte, apophyſin habet exiguam. Inter cæteros omnes ſpondylos, eorum tantùm quos ceruicis eſſe diximus, tranſuerſæ apophyſes ſemper ſunt perforatæ, ſeptimo eodemq; vltimo excepto, cui interdum etiam, ſed rarò, foramina hæc inſunt. Eaſdem apophyſes ſoli ceruicis ſpondyli leuiter, quaſi bipertitas gerunt, præterquàm duo primi, quibus hæ ſimplices ſunt, ſexto autem duplices manifeſtæ, & cæterarum omnium maximæ, ſecuti & is ipſe ſpondylus maximus eſt, quarum interna

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

portio eſt lata admodum. Pars item anterior omnium ſpondylorum quà inter ſe coaleſcunt, præcipuè illorum qui in ceruice ſunt, primo excepto, oblonga eſt. Neruis deniq; ex rhachitide medulla orientibus, & ſecundum ſpondilorum compages prodeuntibus, vterq; ſpondylus in collo meatui æqualiter confert. In cæteris ſpondylis ſuperior, aut magna ex parte aut omninò eum meatum præſtat.

DE SPONDYLIS dorſi.

CAP. VIII.

QVOD THORACIS SPONDYli ſint duodecim, anteà diximus, præterquàm quòd aliquando, tametſi rarò, aliquibus vnus, vel deeſt, vel ſupereſt, ſed ſupereſſe rariùs quàm deeſſe inuenies. Omnibus verò ipſis ſpinarum apophyſes ſunt maximæ vſq; ad decimum ſpondylum. Perquàm magnæ etiam ſunt tranſuerſæ apophyſes, quibus coſtæ inarticulantur (& obliquæ, tum ſurſum, tum deorſum ſpectantes.) Corpus autem ipſarum à primo ſpondylo ad decimum leuiter ad inferiora protenſum, inter eas qui ſequuntur, ſenſim deſinit. His item dorſi ſpondylis ad vſque decimum ſpina ſpinæ,

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

colli perſimilis eſt, ſupernè ſcilicet deorſum tendens. Contrà autem infra decimum ſpondylis, ſpina infernè ſurſum vergit: duobus quidem decimum ſequentibus obſcurè, reliquis manifeſtè. Idem quoq; tranſuerſis apophyſibus accidit. Hæ enim ſpondylis ſupra decimum, deorſum: infra eundem, ſurſum ſpectant: ſolæ hæ quæ in decimo ſunt, in neutram partem inclinant. Solus quoq; hic ſpondylus apophyſes, tum ſurſum, tum deorſum ſpectantes habet, in fine condylodεις, vt primus ceruicis ſpondylus, cauitates glenoidεις vtrinq; obtinet: in cæteris ſupra decimum quidem, apophyſes ſurſum vergentes, ſunt condylodεις: deorſum verò ſpectantes, glenoidεις: infra verò locatis contraria eſſe ſolet ratio.

DE LVMBORVM ſpondylis.

CAP. IX.

DE LVMBORVM SPONDYlis omnia ferè prius retulimus. Nam quòd quinque ſint, & iidem omnium craſſiſſimi & maximi: quodquè anguſtum in ſingulis intus foramen, graciliſq; medulla inſit: quòd idem ſurſum illorum apophyſes ſpectent: quòd ab eo tantum ſpondylo, qui præpoſitus eſt, neruus exiliat: quòd

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

quòd deniq; ſurſum deorſumq́; ſpectantium apophyſeon (quibus inter ſe diarthrωſi articulantur) quæ deſcendentes ſupperpoſitæ ſunt, finem habent condylode, quæ aſcendentes ſuppoſitæ glenoide, antè diximus. In hoc autem capite, ſi quid his eſt proprium, & ſuper alios eximium, explicabimus. Singuli ergo lumborum ſpondyli interna parte foramina nullo ordine diſpoſita, ſed multa tamen & manifeſta habent, venis recipiendis deſtinata. In cæteris ſpondylis, vel nulla vſquam, vel exigua omninò cernuntur. Hi quoq; ſpondyli quadam abundant apophyſi propè nerui exortum ſita, & ea deorſum vergente. Hæc verò interdum his omnibus ſpondylis adeſt : poſtremis aliquando vel puſilla admodum, vel nulla ineſt. Eadem in ſuprapoſitis ſpondylis, vt in duobus poſtremis lumborum, ſemper habet.

DE OSSE SACRO.

CAP. X.

IDOS SPONDYLIS, QVA SCIlicet cum eo qui ſuprapoſitus eſt articulatur, proportione reſpondet. Illius enim ſpondyli apophyſes deorſum ſpectantes, os ſacrum excipit : ſicuti ſpondylus ipſe ſpondyli ſuprapoſiti apophyſes deſcendentes. Adhæc oſsis ſacri ſpina aliorum ſpondylorum ſpinæ ſimilis eſt. Ipſius autem tranſuerſæ apophyſes ſunt grandes & patentes, quibus exte-

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

exteriore in parte cauitas glenoïdes ineſt, in quam ilium oſsa ingrediuntur. Id os ex tribus particulis, tanquam ex proprijs quibuſdam ſpondylis conſtructum eſt, in quorum extremo aliud quoddam os quartum, κόκκυξ appellatum, additum eſt. Hæc oſsa omnia coquendo diſsoluta, ſintaxin aliorum oſsium ſyntaxi ſimilem habent. Nerui autem à dorſali medulla per ſacri oſsis foramina iuxta ſuorum velut ſpondylorum compages, quemadmodum & in tota rachi, non tamen ab vtroq; latere, ſed intus atq; foris: hiquè omnes tria conſtituunt paria.

DE COCCYGE.
CAP. XI.

IN IMO SACRI OSSIS ALIVD os ſubeſt, quod coccyx appellatur, idquè ex tribus proprijs partibus conſtat. Hæ plus cartilaginis, potiſsimùm in extremo, quàm ſacrum os habent, iuxta earum συντάξεις, id eſt, compages, nerui poſteriore & anteriore ex parte prodeunt. Quorum prima coniugatio ex ea oritur, parte, qua coccyx ſacrum os attingit. Secunda inde ortum habet, vbi prima huius oſsis pars cum ſecunda committitur. Tertia inde egreditur, qua ſecunda eiuſdem pars cum tertia coniungitur, iuxta tertiæ huius extremitatem: quod dorſalis medulla

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

dulla reliquum eſt, ſimplex, nullique coniugatum eſt.

DE THORACIS oſſibus.

CAP. XII.

STERNON, COSTÆ, ET EX rhachi dorſales ſpondyli, thoracis ſunt oſſa. Coſtæ ab vtroque latere ſunt duodecim, quot etiam ſunt ſpondyli. Singula enim ſingulis ſpondylis per diarthrωſin articulantur. Sterni oſſa inuicem per ſynarthrωſin copulantur. Sunt autem numero ſeptem, quot & coſtæ, cum eo diarthrωſi commituntur. Fini autem imo, ſterni cartilago triangula adnaſcitur. Talis autem eſt cum ſpondylis coſtarum ſingularum diarthrωſis, ad apophyſeos tranſuerſæ radicem, coſtæ principium, eminentia quadam condylωde ſuper inſeritur, ibiq; cauitate parua & ſuperficiaria excipitur, amboq; tum cauitas ſcilicet, tum coſtæ principium, ad ſuperiora magis vergunt. Ab radice deinde per totam apophyſin tranſuerſam, coſta ſuperuehitur, & in apophyſeos huius extremo, aliam habet diarthrωſin ad inferiora vergentem. Quò fit, vt coſtæ cum ipſo ſpondylo, diarthrωſis ſit duplex. Sed quæ coſtarum cum ſterno eſt diarthrωſis obſcurior, non tamen imperceptibilis,

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

bilis, ſed apparet ligamentis membranoſis, quibus vndiq; contegitur, amotis. Nam ibi ſingularum pars cartilaginoſa in caput condylωdes deſinens, ſigulis ſterni oſsibus cauitatem ſuperficiariam ſortitis, diarthrωſi inarticulatur. Tam exiguus autem eſt earum motus, vt ſinarthrωſis appellari queat: in multis quoque alijs partibus corporis ſyntheſis oſsium ambigua eſt, adeò vt dubites an ea per diarthrωſin vel ſinarthrωſin inuicem iungi dicenda ſint. Quia verò tota ſterni figura ξίφει, id eſt, gladio ſimilis eſt, ſternon ipſum Xiphoειδὴς à nonnullis appellatur: ab alijs verò non totum ſternon, ſed ea ſola cartilago quæ in extremo eius eſt, ſic appellatur. Coſtis autem non vna eſt ſimplexq; figura: nam poſt ipſarum cum ſpondylis diarthrωſin in anteriora ſimul, & inferiora feruntur: multumq; ita progreſsæ, rurſuſquè ſurſum verſæ, protinus ad ſternon recuruantur. Vnde iam quicquid earum cum ſterno committitur, non os, ſed cartilago eſt. Quinque verò reliquæ coſtæ νόθαι appellantur. Hæ in exquiſitam cartilaginem finitæ, & ſecum & cum diaphragmate vniuutur. Poſtrema ab alijs in fine ipſarum ſola ſecernitur, ac reuera notha eſt. Nec his, nec alijs omnibus coſtis par longitudo eſt, ſed ſupernæ infernæquè ſunt breuiores: mediæ longiores.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

DE OMOPLATIS.

CAP. XIII.

OMOPLATAE POST THORAcem ſitæ ſunt, eædemq; cum oſſe occipitis, ſpina rhacheos, thoracis coſtis, oſſe laryngi præpoſito, per muſculos copulantur. Inæquales ſunt admodùm & omnibus ſuis partibus diſſimiles. Foris enim gibbæ, intus ſimæ omoplatæ. Item ima baſi tenues ac longæ ſuperno fine craſſæ & paruæ. Eadem cartilagine magna ex parte ſubiunguntur, ſed vberius in baſi, à qua rhachis quædam inchoatur, humilis, paulatimq; plenior efficitur, donec ad acromij locum aſcenderit: ibiq; cum claui per ſynarthrωſin articulatur. Hanc ipſam ſyntaxin, nonnulli anatomes periti, acromion vocant. Alij præter hæc ambo quæ coniunguntur, tertium os eſſe inquiunt, in ipſis tantum hominibus deprehenſum, quod κατακλεῖδα & acromion appellant. In ea parte ipſi omoplatæ apophyſes quædam ſubeſt, quam omoplatæ αὐχένα id eſt ceruicem, nominant: cui in fine cotylen quandam habendi brachij caput, diarthrωſi articulatur. Eſt etiam huic oſſi interna in parte apophyſis altera exigua & acuta, quam ἀγκυρωειδῆ quidam vocant: alij κορακοειδῆ quod eius finis vt cornicis roſtrum foras inclinat.

DE CLAVI.
CAP. XIIII.

CLAVIS VTRAQVE, SVMMO ſterno diarthrωſi articulatur, fiſtuloſa eſt, ac figura, & craßitie inæquali. Nam pars ſuperior qua ſterno inarticulatur, cæteris eſt craßior & rotundior: Quæ huic ſuccedit longè gracilior, adhuc tamen rotunda: reliquum eſt totum inæquabile, vſq; ad ſyntaxin cum omoplata, vbi etiam paulatim quodam modo dilatatur. Totius autem clauis partes mediæ, foris gibbæ ſunt, præſertim quæ ad omoplatam tendunt.

DE BRACHIO.
CAP. XV.

MAXIMVM EST OMNIVM OS brachij, crure excepto & tibia. Idq; vtroq; ſuo fine, ſuperno ſcilicet ac inferno, diarthrωſi articulatur. Pars eius ad omoplatam epiphyſin capitis habet, prægrandis ceruici paruæ adnatam. In huius capitis parte antica, eſt cauitas ceu ſciſſura quædam lata, ipſum caput totum in duas portiones condylis ſimiles, diuidens. Finis autem inferior, in condylos deſinit inæquales, quorum externo radij caput diarthrωſi articulatur: interno autem nullum os toti committitur. Ob id

etſi

etſi paulò is eſt maior externo, longè tamen maior apparet. In hoc fine brachij inferno cauitas eſt, ei quæ trochlijs ineſt ſimilis, circa quam cubitus mouetur: vbi autem cauitas hæc vtrinq; deſinit, cauitas alia eſt, vtrinq; vna: quarum anterior, poſteriore eſt minor. Hæ cauitates duæ, cubiti coronas excipiunt, anterior ſcilicet anteriorem, cùm cubitus omninò flectitur: poſterior poſteriorem, cùm extenditur. Cæteræ brahij partes rotundæ, nec rectæ, tamen, nec omninò ſimiles. Gibbæ enim ſunt in anteriora & exteriora: in poſteriora verò & interiora, ſimæ.

DE CVBITO.
CAP. XVI.

PARS OMNIS INTER BRA*chium & carpum ſita, & eiuſdem partes os grandius,* πῆχυς, *id eſt cubitus vocatur. Id alteri ſubeſt oſsi, quam* κερκίδα, *id eſt, radium, appellant. Radij huius finis ſuperior leniter cauus, externum brachij condylum amplectitur, hacq; diarthrωſi manus tota, nunc in pronum, nunc in ſupinum adducitur. Cubitus vero duas apophyſes habet acutas, coronas ob id dictas: quarum anterior eſt minor, altera maior, quibus cubiti cauitas* σιγμαλοειδὴς *comprehenditur, in quam brachio orbita trochleæ ſimilis, inter duos*

eius

eius condylos ſita, inſeritur. Per eamq́ diatrhrωſin manus tota extenditur & flectitur. Cubiti verò finis vterq́ validis ligamentis, radio colligatur, media amborum inter ſe omnino dehiſcunt. Vtrinq́ autem os iuxta carpum, epiphyſin foris gibbam, intus cauam habet: cubitus quidem minimo digito, radius autem maximo reſpondentem. In quam cauitatem carpus immititur, & diarthrωſi articulatur. Ineſt prætereà cubito ex abundantia quadam apophyſis, dicta ſtyloïdes, ipſa etiam carpo diarthrωſi articulata: cuius eſt opus carpi in obliqua tranſlatio, vt altera in rectum mouet, dum per eam manum extremam extendimus & flectimus.

DE CARPO.
CAP. XVII.

CARPON OSSA OCTO ORDIne digeſta conſtituunt, dura omnia & parua, & ſine medulla, & figuræ multiplicis. Nam partim gibba, partim ſima, partim recta, partim rotunda cernuntur. Omnia tamen ligamentis neruis, & cartilagine inter ſe per ſynarthrωſin conſtricta, non (vt quidam putant) per ſymphyſin iuncta, externa ſuperficie leuiter gibba, interna caua. Pars carpi ſuperior tribus conſtans oſſibus, quodammodo rotunda, cum cubito,

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

radio, ſtyloide apophyſi per diarthrωſin articulatur: præter quàm quòd carpios, minimum digitum ſpectans, cauitate glenoide & breui ſtyloide cubiti apophyſin amplectitur. Inter hæc antem oſſa medium, ibi potiſſimùm eſt ſitum, vbi cubitus & radius inter ſe copulantur. Tertium quod duplicis naturæ eſt, à radio comprehenditur. Portio carpi inferior, ſuis quatuor oſſibus metacarpio per ſynarthrωſin articulatur. Quintum verò os ei carpi parti inſidet, quæ iuxta ſtyloide apophyſin maximè ſita eſt.

DE METACARPIO & digitis.

CAP. XVIII.

INTER CARPON ET DIGITOS, metacarpion nominatur: idq; carpo per ſynarthrωſin: priori verò digitorum phalangi ſcytalidiuè (ſic enim variè à nonnullis digitorum oſſa nominantur) per diarthrωſin alligatur. Pollicis autem ſolius prima phalanx, à lateribus ipſi carpo per diarthrωſin annexa eſt. Quare ſinguli digiti ternis oſſibus conſtant, priori ſemper phalange in cauitatem ſubeunte, ſitam in principio ſequentis phalangis. Iureq; dicendum eſt pollicem ipſum ex triplici oſſe conſtructum eſſe, primamq; eius phalangem cum metacarpio non numerandam,

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

cùm ipſa vtrinq; per diarthrωſin connectatur, quæ diarthrωſis primis digitorum, non metacarpij oſsibus accidit. Quò fit, vt rectè dixerit quiſpiam, ex quatuor duntaxat metacarpium, ipſos autem digitos quinque, ex quindecim oſsibus conſtitutos eſſe. Qui verò os pollicis tertium metacarpio adſcribunt, metacarpium ex quinq;, digitos verò ex quatuordecim oſsibus conſtare affirmant.

DE OSSIBVS CVM OSSE ſacro commiſsis.

CAP. XIX.

OSSIS LATI APOPHYSIBVS rectis ad eius latera ſitis, oſſa quædam duo coniuncta ſunt, quibus totis nullum nomen inditum eſt. Nam partes eorum ſuperiores latæ, ilium oſsa vocantur: exteriores verò inferioresq; poſt ἐπίβασιν iſchiωn oſsa. Quæ autem inde in anteriora protenſæ partes tenues & perforatæ, atq; inter ſe in extremo ſymphyſi coniunctæ ſunt, pubis oſsa. Vtriq; autem iſchio cotyle eſt prægrandis, cum cruris capite, ligamento validiſsimo copulata.

DE CRVRE.
CAP. XX.

OS CRVRIS OMNIVM ANImantis oſsium eſt maximum. Id ſuprà iſchio, infrà tibiæ per diarthrωſin articulatur. Superiore in parte epiphyſin habet, capitis exactè rotundi, adnatam ceruici prælongæ ad interiora inclinatæ: inferiore verò ſenſim lateſcens, in duos condylos deſinit, adeò quidem magnos, vt capita poſsint appellari: quibus cum tibia annectitur per ligamenta non modò membranoſa, toti articulo circundata: ſed alia quoq; tria valida, & rotunda, quorum vnum parti totius articuli externæ, internæ alterum, medio poſticæ & internæ tertium attenditur. Totius autem cruris forma, parte antica & externa eſt gibba: poſtica, internaq; ſima. Sub huius ceruice apophyſes duæ ſunt exiguæ (τροχάντηρας vocant) quorum externam eandemq; longè maiorem γλουτόν, id eſt, natem appellant.

DE TIBIA.
CAP. XXI.

TOTA FEMORIS PARS, QVÆ inter aſtragalum genuquè poſita eſt: eiuſdem etiam partis os grandius κνήμη, id eſt, tibia ap-

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

pellatur. Hæc interiori in parte ſita eſt, eiq́ ſoli crus ipſum diarthrωſi articulatur. Os autem exterius locatum περόνη nominatum, à tibia craſſitudine multum ſuperatur. Nec adeò protenditur vt genu ipſum contingat, tamen tibiæ ipſi, vtroq́ ſuo fine, per ſynarthrωſin alligatur: in medio autem ambo à ſe inuicem penitus abſcedunt: Tibia verò qua ſui parte cruri copulatur, magnam habet epiphyſin, & in ea cauitates duas, capita cruris recipientes. Inter quas eminentia quædam νευροχονδρώδης producta, in medium cruris condylorum, tanquam in ſciſſuram quandam profundam, inſeritur. Quantum verò ex carne & tenue in antica eſt tibia ἀντικνήμιον appellatur. Fines autem tibiæ & peronæ inferni, quà vtrinq́ rurſus excarnes ſunt ac gibbi, extra alia prominent, σφῦρα, id eſt, maleoli vocantur. Hos ipſos multi ἀστραγάλους nominant, errore magno. Sub his enim ἀστράγαλος vtrinq́ comprehenditur, & ſic vndequaq́ contegitur, vt ne ipſum quidem tangere poſſis. Ipſi verò maleoli ſunt tibiæ, & peronæ apophyſeon fines: foris quidem (vti patet) gibbi, intus autem caui.

DE MOLA.

CAP. XXII.

QVA CRVS TIBIÆ PER DIarthrωſin committitur, os extrinſecus cartila-

tilaginoſum, rotundumq́; incubat. Id os tùm partem ſubiectorum oßium gibbam, & velut condyloſam, aptis cauitatibus complectitur, tùm mediam cruris & tibiæ capacitatem, breui quadam eminentia comprehendit. Idem os quidam ἐπιγονατίδα, alij μύλην appellant.

DE PEDIS OSſibus.

CAP. XXIIII.

ASTRAGALVS AB IMIS TIbiæ & peronæ apophyſibus paulò antè dictis, comprehenditur. Eius pars quam τέτρωρον vocant ſurſum vergit. Ex reliquis eius partibus poſteriores læuigatæ omnes, modicèq; orbiculatæ ſunt, & ad ſuperiora potius ſpectant: anteriores rotundo quidem capite oblongæ ceruici adnato, cum eo oſſe articulantur, quod à ſcaphæ forma, σκαφοειδὲς nuncupatur. Ab vtroq; autem latere dextro ſcilicet ac ſiniſtro, in duas eminentias ſuperciliosas deſinens, per has, cauitatibus ſub tibia peronaq; genitis, excipitur. Ipſius quoq; pars interna læuorem quendam habet. Huius ſubeſt os pedis maximum, quod πτέρνην ſeu calcem vocant, idq; ipſum, & rotundas aſtragali partes recipit, & eminentias quaſdam geminas, in aptas eiuſ-

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

eiuſdem cauitates inſerit. Pars verò calcis, qua ingredimur, leniter rotunda & latiuſcula eſt: poſterior quoq; rotunda eſt, eaq; tibiæ rectitudinem admodum excedit. Ex partibus calcis anterioribus, quæ quidem è regione magni digiti ſita eſt, aſtragali capiti ſubiacet, neq; cum altero oſſe copulatur. Ad eius extremitas quæ minimo digito reſpondet, cum eo oſſe quod à cubi forma κυβοειδὲς nuncupatur, per ſynarthrωſin coniungitur. Cyboeides autem, iuxta partem ſcaphoidis exteriorem poſitum eſt. Sed ſcaphoides qua cum aſtragalo articulatur, cauum eſt: cyboides verò gibbum. Tria deinceps oſſa paruula, inferiori ſcaphoidis parti, per ſynarthrωſin copulantur, cum quibus etiam exteriore in parte cyboides pariter porrigitur. Poſt quatuor hæc oſſa, prima pars pedis, quam τάρσον vocant, finitur.

DE PEDIO.

CAP. XXIIII.

PEDION INDE INCHOATVR, ex quinq; oſſibus conſtructum. Poſt ea deinceps pedis digiti ſunt ſiti, ad eorum qui in manu ſunt ſimilitudinem, ternis phalangibus conſtituti omnes, excepto pollice. Solus enim hic inter ipſos ex duobus conſtat oſſibus. Horum articula-

tiones membranoſis, quæ verò in aſtragalo & calce habentur, validioribus ligamentis, quorum quædam νευροχονδρώδεα ſunt, conſtringuntur. Sed hæc opinior tyronibus, primaq́ de oſſibus rudimenta addiſcentibus ſint ſatis. Quorum vtiquè contextus compactiòque σκελετὸς dicitur. Si quod autem oſſiculum alicubi, vt pote, in corde, in naſo, in laringe, itemque in aliquo ex digitis, (vt quæ ſeſamoidea vocantur) aliudq́ eius generis deprehenditur, non eſt neceſſarium hoc opere pertractare.

FINIS.

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
LN 654 8°